

РЕШЕНИЕ

№ 11487

гр. София, 24.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1248** по описа за **2026** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „КОМФОРТЪБЪЛ“ ООД, е ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“, [улица], представлявано от управителя А. К. К., чрез АДВ. Г. С. К.-Софийска адвокатска колегия, с адрес на упражняване на дейността: [населено място], [улица], партер, срещу Решение № 4393 от 03.12.2025 г., постановено по НАХД №5201/25 г. по описа на СРС, 13-ти с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 006690 от 17.01.2025 г., издадено от Председател на Комисия за защита на потребителите. С Наказателното постановление, на основание чл. 210а от Закон за защита на потребителите, на „Комфортъбъл“ ООД, ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 (две хиляди)лева за извършено нарушение на чл. 68г, ал. 1 във вр. с чл. 68в от Закона за защита на потребителите.

В касационната жалба са изложени съображения, за това че обжалваният съдебен акт е неправилен, незаконосъобразен, постановен в противоречие с материалния и процесуален закон. Искането до съда е оспореното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да се отмени НП. Претендират се разноски за две инстанции.

В съдебно заседание, касаторът-редовно призован, се представлява от адв. К., който поддържа

жалбата и моли за нейното уважаване. Претендира разноски.

Ответникът по касация – Комисия за защита на потребителите, чрез процесуалния си представител юрк. М., оспорва касационната жалба като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, в съдебно заседание се представлява от прокурор Ю., който дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Във връзка с контролните правомощия на КЗП, на 08.10.2024 г. свидетелката Е. Б. Ц. съставила акт за установяване на административно нарушение № 006690/08.10.2024 г. (АУАН) против дружеството- жалбоподател, в който посочила като нарушена разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 във вр. с чл. 68 от ЗЗП. В АУАН свидетелката Ц. посочила, че установеното от нея нарушение е било извършено на 19.07.2024 г. в [населено място], когато в 14 дневен срок от датата на отказа от договора - 04.07.2024 г. дружеството-жалбоподател „Комфортъбъл“ ООД не е възстановило парите на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД. Съставният акт бил подписан от актосъставителя и двама свидетели. На 08.10.2024 г. препис от АУАН бил връчен на представител на дружеството-жалбоподател, който, след като се запознал със съдържанието му, го подписал без да излага възражения срещу него.

Впоследствие дружеството-жалбоподател се е възползвало от правото си по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, при което в законоустановения срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН били депозираны възражения, в които били наведени аналогични на изложените в жалбата аргументи.

Дружеството-жалбоподател „Комфортъбъл“ ООД, ЕИК[ЕИК], е юридическо лице, със седалище и адрес на управление: [населено място], Столична община, област С., район „Л.“, [улица]. Представлявало се от А. К. К., заемаща длъжността „управител“.

На 03.07.2024 г. А. Б. О. сключила Договор за покупко-продажба на стоки извън търговски обект с търговското дружество „Комфортъбъл“ ООД за закупуване на уред за алкализация и йонизация на вода АІ-808А, безкабелна прахосмукачка „4 в 1“, уред за пречистване на хранителни продукти и „пречиствател на въздух“. За да финансира покупката, на 03.07.2024 г., А. Б. О. сключила Договор за потребителски кредит с „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, с размер на кредита 5 190 лева. Във връзка със сключения договор била издадена фактура № 00000123/03.07.2024 г. на стойност 5 190 (пет хиляди сто и деветдесет) лева. На 03.07.2024 г. свидетелят Й. Ч., служител на „Комфортъбъл“ ООД, извършил монтаж на закупения от А. О. уред към посочената от нея водопреносна система, находяща се в [община], [населено място], [улица]. Във връзка с доставянето на уреда за алкализация и йонизация на вода бил съставен Приемо-предавателен протокол от 03.07.2024 г., в който е отразено извършването на монтажа и предоставената на купувача предварителна информация, че след монтажа на уреда губи правото си на отказ от договора.

Потребителката не останала доволна от закупения от нея уред за алкализация и йонизация на вода, поради което, с цел да получи обратно заплатената от нея парична сума, тя взела решение да се откаже от договора, сключен между нея и „Комфортъбъл“ ООД, и да върне обратно получената въз основа на договора вещь. В изпълнение на това свое решение на 04.07.2024 г. А. О. изпратила на електронната поща на „Комфортъбъл“ ООД писмено заявление за отказ от договора за покупко-продажба. Въпреки полученото заявление, дружеството „Комфортъбъл“ ООД отказало да прекрати действието на сключения договор.

На 04.07.2024 г. в „Ти Би Ай Банк“ ЕАД постъпила заявка за отказ от договор за потребителски кредит, подадена от А. О.. Поради получената заявка от страна на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД било

изпратено запитване до „Комфортъбъл“ ЕАД за потвърждение за анулиране на договор. „Ти Би Ай Банк“ ЕАД не получили потвърждение от страна на „Комфортъбъл“ ЕАД, поради което договорът за потребителски кредит не бил прекратен.

На 25.07.2024 г. в КЗП постъпила жалба с вх. № С-03-3552/25.07.2024 г. от А. О. срещу „Комфортъбъл“ ООД, в която било посочено, че получената стока била с по-ниско качество или различно от уговореното. С жалбата потребителката заявила желание да получи обратно заплатената от нея парична сума срещу връщане на закупения от нея уред.

По случая било образувано производство, в хода на което, с изпратени от страна на КЗП писма, било изискано от дружеството „Комфортъбъл“ ООД да бъде представено становище по жалбата, ведно с информация и документи.

На 02.09.2024 г. по електронен път от „Комфортъбъл“ ООД до КЗП било изпратено становище, в което било посочено, че твърденията на А. О. не са подкрепени с доказателства и не отговарят на обективната истина. В становището било посочено също, че договорът, сключен с А. Б. О., е действащ, като същият не е бил прекратяван, развалян или допълван от страните по договора. Заедно със становището били изпратени и договор за покупко-продажба на стоки извън търговски обект, ведно с приложенията към него, приемо-предавателен протокол, приемо-предавателен протокол за монтаж на уред за алкализация и йонизация на вода и фактура №000000123.

На 03.09.2024 г. КЗП изискало от дружеството-жалбоподател да предостави информация по отношение на това дали потребителката е изпратила до търговското дружество уведомление за отказ от договора в 14 дневен срок, дали е върнала получената стока и на коя дата тя е сторила това.

На 11.09.2024 г. „Комфортъбъл“ ООД изпратило до КЗП становище, в което било посочено, че след като бил извършен монтаж на уреда и след като уредът е бил свързан към водопреносната среда на жилището на А. О., същата е загубила правото на отказ от сключения договор, поради причини, изложени подробно в чл. 12, т. 3 от Договора за покупко-продажба на стоки извън търговски обект. В писменото становище било изложено, че А. О. по своя инициатива е демонтирала уреда за алкализация и йонизация на вода и впоследствие го е изпратила до адреса на „Комфортъбъл“ ООД, но дружеството е отказало да приеме пратката. Заедно със становището бил изпратен образец на гаранционна карта.

Въз основа на установеното в хода на проверката на 08.10.2024 г. свидетелката Е. Б. Ц. съставила процесния АУАН, въз основа на него е издадено обжалваното НП.

При така установените факти съдът счел, че жалбоподателят е нарушил разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 във вр. с чл.68в от ЗЗП.

При така установените факти, настоящият съдебен състав на АССГ достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е Решение № 4393 от 03.12.2025 г., постановено по НАХД № 5201/25 г. по описа на СРС, 13-ти с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 006690 от 17.01.2025 г., издадено от Председател на Комисия за защита на потребителите. С Наказателното постановление, на основание чл. 210а от Закон за защита на потребителите, на „Комфортъбъл“ ООД, ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 (две хиляди)лева за извършено нарушение на чл. 68г, ал. 1 във вр. с чл. 68в от Закона за защита на потребителите.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК във връзка с чл. 63в

ЗАНН.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна, а обжалваното решение правилно. Като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка, решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от „КОМФОРТЪБЪЛ“ ООД, чрез процесуалния си представител, допустима жалба.

Районният съд не е нарушил процесуалните правила относно събирането на допустимите и относими към спора доказателства, обсъдил е доводите на страните. В мотивите към решението е направено изложение на установените от събраните по делото фактически обстоятелства и на следващите се от тях правни изводи, възприети и от настоящия съдебен състав, като съобразени с приложимите материалноправни разпоредби. В тази връзка, не са налице основания за отмяна на решението и връщането му за ново разглеждане с указания за събиране на доказателства.

Оспореното решение е издадено при правилно приложение на материалния закон по следните съображения:

На основание § 13, т. 23 ДР на ЗЗП „търговска практика“ е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите. Съгласно чл. 68в във връзка с чл. 68г, ал. 4 ЗЗП се забраняват нелоялните търговски практики, дефинирани като заблуждаващи и агресивни търговски практики в чл. 68д-68к от същия закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 68д, ал. 1 ЗЗП търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или, когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2 и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика. В съответствие с § 13, т. 31 ДР на ЗЗП „търговско решение“ е всяко решение, взето от потребител за това дали да закупи стока или услуга, за начините и условията за нейното закупуване, дали да извърши цялостно или частично плащане, дали да задържи стоката, или да се разпорежи с нея, да упражни правата си, предвидени в договора по отношение на стоката или услугата, независимо от това дали потребителят решава да предприеме действие, или не.

В тази връзка е константна и съдебната практика на ВАС, че преценката дали пазарното поведение на търговеца осъществява състава на заблуждаваща търговска практика като проявна форма на забранена нелоялна търговска практика, следва да бъде извършвана за всеки отделен случай при съвкупна и обективна оценка на доказателствата /решение № 15363/11.12.2018 г. по адм.д. № 11267/2017 г., ВАС, VII отд., решение № 9627/15.07.2020 г. по адм.д. № 7983/2019 г., ВАС, VII отд. и др./.

Фактическият състав на нелоялната заблуждаваща търговска практика по чл. 68д, ал. 1, пр. 1-во ЗЗП изисква да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: осъществяването на търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги; тази търговска практика да съдържа заблуждаваща, невярна информация и следователно подвеждаща; да има за резултат или да е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика /решение № 12167/07.12.2023 г. по адм.д. № 3102/2023 г., ВАС, VII отд./.

От събраните по делото доказателства се установява, че в процесния случай е налице отказът на „КОМФОРТЪБЪЛ“ ООД да прекрати сключения с А. О. договор за покупко-продажба на уреда за алкализация и йонизация на вода, въпреки че потребителката е заявила, чрез електронно съобщение изпратено на електронната поща на търговеца, че желае да се откаже от сключения договор и е направила опит да върне уреда на дружеството, като същевременно е заявила и отказ от договора за потребителски кредит, противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност. В допълнение, съдът счита, че клаузата на чл. 12, т. 3 от приложения по делото договор за покупко-продажба на стоки извън търговски обект, съгласно която след свързването на уреда за алкализация и йонизация на вода към водопреносната система, купувачът губи правото си на отказ от договора за продажба по смисъла на ЗЗП на основание чл. 57, т. 4 и т. 5 от ЗЗП, тъй като продавачът не знае и не би могъл да знае дали са били спазени всички инструкции за експлоатация на уреда, както и какво е било състоянието на водопреносната среда, към която е бил свързан, не отговаря на изискването на добросъвестност и професионална компетентност. Юридическото лице, чийто основен предмет на дейност е именно продаването на уреди за алкализация и йонизация на вода, е било длъжно да извърши проверка на водопреносната система, ако тя е била от съществено значение за работата на процесния уред. Не могат да бъдат споделени доводите, че уредът попада в изключенията на разпоредбата на чл. 57, т. 5 от ЗЗП, съгласно която по отношение на запечатани стоки, които са разпечатани след доставката им и не могат да бъдат върнати поради съображения, свързани с хигиената или защита на здравето не се прилагат разпоредбите на чл. 50 - 56 от ЗЗП за правото на отказ на потребителя от договора от разстояние или от договора извън търговския обект.

Тази разпоредба възпроизвежда чл. 16, б „д“ от Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, на която се позовава жалбоподателя и която предвижда, че Държавите-членки не предоставят правото на отказ, предвидено в членове 9 —15 за договори от разстояние или договори извън търговския обект, по отношение на доставка на запечатани стоки, които не могат да бъдат върнати поради съображения, свързани със защитата на здравето, или по хигиенни причини и които са разпечатани след доставката им. В тази връзка следва да се отбележи, че в т. 40 от Решение на Съда (шести състав) от 27 март 2019 година по дело C-681/17 (S. — schlafen leben wohnen GmbH срещу S. L.) е изрично посочено, че изключението от правото на отказ по член 16, б. „д“ от Директива 2011/83 е приложимо само ако с разпечатването на опаковката съдържащата се в нея стока става окончателно негодна за продажба поради съображения, свързани със защитата на здравето, или по хигиенни причини, доколкото поради самото естество на тази стока за търговеца е невъзможно или прекомерно трудно да вземе мерки, позволяващи отново да я пусне в продажба, без обаче да наруши едното или другото от тези изисквания. В случая касационната инстанция, прецени, че процесният уред не е стока, която след разопаковане става окончателно негодна за продажба поради съображения, свързани със защитата на здравето, или по хигиенни причини, като поради самото естество на тази стока за търговеца е невъзможно или прекомерно трудно да вземе мерки, позволяващи отново да я пусне в продажба, без да наруши тези изисквания.

Отделно от това налице е и втората кумулативно изискуема предпоставка, определяща поведението на търговеца като неполярна търговска практика, а именно приложената практика да е в състояние да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, към когото е насочена. Видно от § 13 т. 25 ДР на ЗЗП „съществено изменение на икономическото поведение на потребителите“ е използването на търговска практика, която намалява значително способността на потребителя да вземе информирано решение, което води до вземане на търговско решение, което

потребителят не би взел без използването на тази търговска практика. Според § 13 т. 31 ДР на ЗЗП „търговско решение“ е всяко решение, взето от потребител за това дали да закупи стока или услуга, за начините и условията за нейното закупуване, дали да извърши цялостно или частично плащане, дали да задържи стоката, или да се разпореди с нея, да упражни правата си, предвидени в договора по отношение на стоката или услугата, независимо от това, дали потребителят решава да предприеме действие или не. В конкретния случай дружеството-жалбоподател, отказвайки изначално да прекрати сключения договор за покупко-продажба, по причина, че закупеният уред е бил свързан към водопреносната система, не е ограничило, а напълно е отнело възможността на потребителката да вземе търговско решение досежно това дали да задържи или не уреда, който е следвало да бъде свързан към водопреносна среда, за да бъде възможно за потребителката да се информира напълно за неговите функции.

По изложените съображения „**КОМФОРТЪБЪЛ**“ **ООД** безспорно е осъществило състава на административно нарушение по б8в, вр. чл. 68г, ал. 4, вр. чл. 68д, ал. 1, пр. 1-во ЗЗП, за което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност на основание чл. 210а ЗЗП.

Правилен е и изводът на СРС, че не е налице маловажен случай по чл. 28 ЗАНН. Липсват данни за смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обосноват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от подобно естество.

Размерът на санкцията, определен от административнонаказващия орган, е в съответствие с чл. 27 ЗАНН, като наказанието е определено в размер под средния такъв, а именно 2000 лв., за което органът е изложил мотиви. Взета е предвид сложната социално-икономическа обстановка в страната, предопределяща изключително големия брой на потребители, които биха прибегнали до услугата „бързи кредит“, поради което така наложеното наказание е в състояние да постигне целите по чл. 12 ЗАНН.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че при постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон, като го е приложил правилно.

С оглед гореизложеното, обжалваното решение не страда от пороците, визирани в касационната жалба, както и от такива, за които касационната инстанция следи служебно. Поради това, то следва да бъде оставено в сила.

По разноските:

С оглед изхода на делото, на касатора не се дължат разноски.

Ответникът е направил искане за присъждане на разноски. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на юрк. М., съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Като съобразни фактическата и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника – юрисконсулт при разглеждане на делото, обема и качеството на осъществената процесуална дейности, в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 80,00 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XXIV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4393 от 03.12.2025 г., постановено по НАХД №5201/25 г. по описа на СРС, 13-ти с-в.

ОСЪЖДА „КОМФОРТЪБЪЛ“ ООД, с ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за защита на потребителите сумата от 80,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.